

Wstęp do nowego działu „Onkologia na świecie”

Zapraszam Czytelników do lektury pierwszych dwóch prac z nowego działu zatytułowanego „Onkologia na świecie”.

W dziale tym systematycznie umieszczane będą przedruki artykułów poglądowych pochodzących z „Current Opinion in Oncology”, stanowiących aktualizację wiedzy w różnych dziedzinach onkologii. Z doświadczenia wiadomo, że prace publikowane w „Current Opinion in Oncology” są wartościowe, a ich autorzy na co dzień pracują w wiodących ośrodkach onkologicznych świata. Tego typu przeglądy stanowią znakomite uzupełnienie wiedzy dla lekarzy praktykujących, w tym zwłaszcza dla tych, którzy pozostają w trakcie specjalizacji, nie tylko w zakresie onkologii klinicznej, ale również pozostałych dziedzin związanych z leczeniem chorych na nowotwory. Warto zwrócić uwagę, że wartościowy dodatek do przedstawianych artykułów stanowi bibliografia ukierunkowana na najnowsze doniesienia oryginalne, z których te najważniejsze opatrzone są krótkimi komentarzami.

Zespół Redakcyjny i Wydawca „Onkologii w Praktyce Klinicznej” mają nadzieję, że to nowe uzupełnienie czasopisma spotka się z przychylnym odbiorem Czytelników.

W bieżącym numerze zamieszczono dwa artykuły autorów z wiodącego ośrodka onkologicznego, jakim jest Princess Margaret Hospital w Toronto.

Pierwsza z prac, autorstwa Wei-Wu Chena i Bedarda, dotyczy współczesnych możliwości indywidualizacji leczenia u chorych na raka piersi z przerzutami. Możliwości personalizacji procesu terapeutycznego są wypadkową spektakularnego postępu następującego systematycznie w dziedzinie biologii molekularnej, który przekłada się na lepsze zrozumienie uwarunkowań progresji nowotworu oraz identyfikację kolejnych punktów uchwytu dla leczenia ukierunkowanego. W zamieszczonym artykule omówiono najważniejsze z nowo zidentyfikowanych potencjalnych celów molekularnych, a także przedstawiono wyniki wczesnych badań klinicznych dotyczących ukierunkowanego na nie leczenia. Jest to bardzo ciekawa lektura, stanowiąca ilustrację dokonującego się na naszych oczach postępu.

W drugim z artykułów, którego autorami są Giuliani i Brierley, omówiono współczesne znaczenie napromieniania wiązkami zewnętrznymi u chorych na raki tarczycy. Jest to od lat kontrowersyjne zagadnienie. Zróżnicowane raki tarczycy cechuje bardzo dobre rokowanie, a uznanymi metodami leczenia są chirurgia, terapia radioaktywnym jodem oraz supresja hormonalna. Rola radioterapia jest ograniczona, a wskazania do jej zastosowania są ustalane indywidualnie, na podstawie zwykle retrospektywnych badań jednoośrodkowych. Autorzy na podstawie własnych doświadczeń i przeglądu piśmiennictwa podjęli próbę przedstawienia racjonalnych zaleceń w tym zakresie, z uwzględnieniem działań niepożądanych napromieniania. Inna sytuacja dotyczy „niejodochwytnych” raków tarczycy, w tym przede wszystkim wyjątkowo źle rokującego raka anaplastycznego. W tych przypadkach rola radioterapii jest niekwestionowana, a dotychczasowy postęp, niestety niesatysfakcjonujący, polega na kojarzeniu napromieniania z chemioterapią, głównie z doksorubicyną. Autorzy podkreślają znaczenie selekcji chorych do agresywnego, długotrwałego leczenia, co w populacji o ogólnie spodziewanym krótkim czasie przeżycia jest szczególnie trudne.

Mam nadzieję, że lektura pierwszych prac zamieszczonych w „Onkologii na świecie” będzie ciekawa i spotka się z przychylnym odbiorem Czytelników.

Prof. dr hab. n. med. Andrzej Kawecki